

Maar als dit zoo was, hoe komt het dan, dat de heilige apostel dit kleine groepje te Rome nog opzettelijk vermaant, dat ze toch *elkander zullen aannemen*?

Tegenover „aannemen” staat „afstooten”, en tusschen beide in ligt „laten loopen”.

Uit dit vermanen om „elkander aan te nemen” blijkt alzo, dat er zelfs in die eerste tijden vol heiligen gloed reeds personen in de kleine gemeenten waren, die iets tegen elkander hadden, of althans onverschillig elkaander voorbijliepen, en in elk geval niet die vrije liefdesgemeenschap oefenden, die eisch was van hun naam ingelijfd zijn in Christus.

Te verstaan nu is dit wel.

Als geheel vreemde personen zich nieuw aan den kleinen kring aansloten, was alles wel. Die kende men niet, daar had niemand iets tegen, die ontving men als met open armen. Dat was heerlijke winst.

Maar die nieuw aankwamen waren niet altoos wildvreemden. Het gebeurde ook wel, dat er bijkwamen, die men van vroeger kende. En dan kon het voorkomen, dat het iemand was, met wien men vroeger iets gehad had, van wien men te veel wist, dien men niet had kunnen zetten, en die het geprikkelde gevoel met leede oogen zag binnenkomen.

Soms kwamen men in hoogstestemd geloof daarover heen, verzoende zich op staanden voet, en liet zich in elkaander overvloeien onder de hooge presie van de liefde Christi.

Maar dit gelukte niet altijd, en dan bleef er iets zitten. Dan had men wel gewenscht dat er ballottage was, om zulk een niet aan te nemen. Immers zijn komst bedierf de zalige eenheid. En dan ging men aan het andere eind van de tafel zitten, dan waar hij zat. Zoo ver mogelijk van hem af. En zoo sloot verkeerling in, en verkeerling leidt tot verwijdering.

Dit nu had het apostolisch oog wel doorgeluid. En daarom waarschuwt de heilige apostel: Broeders, en ook zusters, geeft aan dat gevoel niet toe. Gij hebt hier niet te keuren noch te kiezen. En daarom *neemt elkander aan, gelijk de Heere u aangenomen heeft, tot de heerlijkheid Gods*.

Zal men nu ontkennen, dat zoo iets nog wel voorkomt?

Ontkennen, dat er nog wel dorpen en steden zijn, waar discipelen en discipelen van Jezus leven, één in belijdenis, en die toch, in plaats van elkaander vuriglijk lief te hebben, de een den ander onverschillig voorbij loopen, zoo maar niet liefst op een afstand houden, en schrikken op het denkbeeld, dat men zich onder het schild van Christus' kerk nauwer vereenigen zou?

Maar wat vragen we nog!

Of toont niet de droeve historie van ons vaderlandsch kerkelijk leven, hoe wie nog Gereformeerd in „de groote kerk” zijn, week aan week worden opgehitst, om toch vooral de Gereformeerden in „de kleine kerken,” als gevaarlijke verleders te schuwen? Is er niet een heel klein kerkje, waaruit week aan week nog giftiger pijlen tegen de Gereformeerde broeders afgaan? En zelfs in dien bond van Gereformeerde kerken, is ook daar niet nog het overblijfsel en de naderking van een tweedie, die in tal van plaatsen de spanning gaande houdt, en in die spanning maakt, dat men elkaander niet zoekt, maar mijdt, en wreefelijk wordt op het enkele denkbeeld, dat men elkaander *zou moeten aannemen*, om voortaan ook kerkelijk één te zijn?

En zelfs, waar dan voor het minst zulke bitterheden, en dit kerkelijk wantrouwen, in de volharding des geloofs overwonnen zijn, en men dan nu saam *heet* te leven, is het ook daar niet maar al te dikwijls een wel uitwendig verbonden zijn, maar zoo, dat de aansluiting van ziel aan ziel nog ten eenenmale gemist wordt, en de liefde onder de broeders nog meer *pro memoria*, dan als wezenlijke schat van heilige waardij wordt uitgetrokken?

En dat voelt men dan wel, en men erkent wel dat het niet goed is, maar zelf doet men inmiddels nog gedurig aan dat aandragen van het bluswater mede, dat het tot geen opvlammen der liefde komen kan.

En nu moet men dat zeker niet onredelijk overdrijven.

De wonderde geloofskracht der eerste Christenen is de onze niet. Ook zijn de kringen nu zooveel grooter en breeder, en sluiten daardoor vanzelf minder nauw aan. En ook, als er weer vervolging ten bloede toe kwam, zou er ook onder ons wel warmer liefde uitstralen. Maar al trekken we hiervan de helft af, moet dan toch niet geklaagd worden, dat zelfs aan die resterende helft, die er dan toch zijn moest, o, zooveel te kort komt?

Waarom ligt dit nu?

Ge weet wat ballottage is. Ballottage wil zeggen, dat als iemand zich bij u kring aanmeldt, om opgenomen te worden, ge er over stemt, of ge dat wel doen zult, en zoo de man u niet aanstaat, hem afwijst. Daar hebt ge dan geen rekenschap van te geven. Ge stemt eenvoudig. En die stemming is soeverein.

Welnu, dat is het wat ons boos hart eigenlijk ook in Christus' kerk zou willen.

Dan hadden wij er over te zeggen, wie bij ons zou komen, en wie van ons af moest blijven. Dan kon er niemand in ons kringje insluipen, die ons niet aanstond. En zelfs, als we ons vergist hadden, en een toegelaten persoon ons later tegenviel of moeite maakte, dan zouden we hem een schrijven thuis, dat hij er nu weer af was.

Ballottage bij het inkomen, met een even willekeurig soeverein recht, om wie tegenviel er weer niet te werpen.

Dat spreekt men dan wel niet zoo kras uit, maar dat schuilt er dan toch in waarheid achter, en daartegen nu is het, dat Paulus zich principieel aankant door het even diepzinnig als diep eerbiedig zeggen: Gij hebt elkaander aan te nemen, *gelijk Christus u heeft aangenomen*.

Wat zeggen wij? Christus heeft u aangenomen, niet omdat hij u bruikbaar vond, of iets in u ontdekte, dat hem aantrok, maar uitsluitend en eeniglijk, omdat ge hem van den Vader gegeven waart.

Als we, met allen eerbied, het eens kras mogen uitdrukken: De Vader heeft de lijst opgemaakt, die lijst van zijn uitverkorenen. Die lijst heeft Hij aan den Middelaar gegeven. En nu heeft de Middelaar, zonder aanzien des persoons, allen die op de lijst stonden aangenomen, en van die hij heeft aangenomen, werpt hij er nooit meer één uit.

De kens stond dus niet aan den Middelaar maar aan den Vader. De zijnen zijn hem door den Vader gegeven. En die allen heeft hij aangenomen. Voor die allen zijn bloed vergoten. Die allen liefgehad met een eeuwige liefde. En dit alles eeniglijk tot de heerlijkheid Gods.

En zoo nu ook, zegt de heilige apostel, hebt gij te doen.

Was er zelfs bij Jezus geen eigen keus of eigen voorkeur, dan mag er nog veel minder bij u van

zulk een willekeurig aannemen of verwerpen sprake wezen.

Gelijk Christus al Gods uitverkorenen heeft aangenomen, zoo hebt ook gij de bondeligen des Heeren aan te nemen, zonder hooghartigheid of tegenzin, en ook gij hebt dit te doen, niet omdat gij u met de keuze van uw God vereenigt, maar ook als er, o, zooveel in u tegen opkomt, uit gehoorzaamheid, in geloof, tot de heerlijkheid Gods.

De naam van „broeders en zusters”, dien ge in Christus' kerk draagt, zet hier den regel. Immers ook voor uw gezin hadt ge uw broeders naar den vleesche en uw zusters naar den bloede niet zelf uitgekozen, maar ze waren u toegelaten. Ze waren het, zonder dat u gevraagd werd, of ge het goed vondt.

God gaf ze u, God bestelde ze voor u, en niet gij waart het die ze koos. En evenmin kondt ge hun een scheidbrief geven.

Het bestel wie uw broeders en zusters zouden zijn, ging over uw hoofd heen, en buiten om, en gij hadt ze aan te nemen, gelijk ze u gegeven werden.

Had het aan u gestaan, gij zoudt er allicht een geballotteerd, en een ander in de plaats hebben gekozen. Maar dat kondt ge niet. Ge hadt het voor lief te nemen, zoals God het u beschikte. En ook in dien huiselijken kring hadt ge uw broeders en zusters lief te hebben, niet omdat ge ze lief vindt (hoe heerlijk het ook is als dat er bij komt), maar omdat God eischt dat ge aan hen liefde leert, en om zinentwil uw liefde oefenen zult; niet voor uw genot, maar tot de heerlijkheid Gods.

Toch legt God dien broederband naar den bloede u in die mate slechts tijdelijk op. Straks verlaat ge vader en moeder om uw vrouw aan te kleven, en dan gaat ge ook uit dien levenskring met uw broeders en zusters uit. De band blijft dan wel, en werkt wel na, maar het is toch geen saamleven meer.

In Christus' kerk daarentegen is de band duurzaam, tot den einde toe.

Ook hier zijt niet gij het die kiest, maar God kiest voor u. Gij hebt alzo al wie lid der kerk met u is, als broeder en zuster lief te hebben, met hen te leven, en uw plicht van Godswege aan hen te vervullen, en ootmoedig en in gehoorzaamheid hebt gij te erkennen, dat gij hier niets te beslissen hebt, maar dat ge te buigen hebt voor het bestel van uw God. Pelagius moet er uit. Want Pelagius is een wreede kerkverwoester. Pelagius prikkelt het ik, hist den eigen wil aan, en drijft u gedurig uit, om zelf te oordeelen, zelf te kiezen, en dus ook zelf uit te werpen.

Maar gij zijt van Christus alzo niet geleerd. En als ook maar even de gedachte bij u opkomt: „Wat hebben we nu aan zoo'n lid?” zult ge aanstonds u zelve de wederwaard doen: „Wat had Jezus toen hij mij aannam, nu aan zulk een discipel?”

Dan voelt ge u beschaamd. Dan sluipet de eigen wil die op den troon was gaan zitten, er in alle stilte weer af, en ge erkent weer, dat u God, en niet gij, te bepalen heeft, wie u tot broeder en zuster in zijn kerk zullen zijn.

En dan natuurlijk met al de gevolgen die hieruit voortvloeien.

Want dan hebt ge, hen allen, die God u als broeders toevoegt, aan te nemen, niet maar voor de lens maar in waarheid, niet om ze als „broeders” te betitelen met uw lippen, maar om ze als broeders lief te hebben met de liefde van uw hart.

Amsterdam, 24 Juni 1898.

„Deputaten-tuintje.”

Een der gewezen gaardeniers uit het „Deputaten-tuintje” der missie, klaagt in de *Bazuin*, dat er zich geen mannen aanmelden voor den missionairen dienst.

Die uitdrukking van een „Deputaten-tuintje” is niet van ons, maar van hem, en wie onzen broeder Gispens kent, gist den schalkschen trek om den mond waarmee hij dit half ironisch beeld uit zijn pen liet glijden.

Zulk een ironie is zoo kostelijk, en lieden die alle ironie en humor bannen willen, weten niet wat kostelijk medijcin voor veel wonden van het menschelijk hart ze daarmee buiten de geestelijke apotheek sluiten.

Zie men toch moedig de zaak onder de oogen.

Over de beste methode van zending-drijven bestond verschil van inzicht.

Twee methoden met name stonden tegenover elkander.

De éne uit de praktijk opgekomen en van anderen overgenomen. De andere afgeleid uit het Gereformeerde begrip van kerk-regering.

Die eerste methode was opgekomen niet uit het kerkelijk leven, maar uit het genootschapsleven. En ook waar later de kerken zelve zich met de missie inlieten, hadden alle deze kerken zoo hier te lande, als in Engeland en Amerika, weinig anders gedaan, dan het kerkelijk paard spannen voor den genootschapswagen. Voor wat bij de genootschappen het Bestuur was, kreeg men nu *the Board of mission*, en ten onzent noemde men dit eerst een *Zending-commissie*, later een *College van Deputaten*.

Natuurlijk had deze methode veel dat haar aanbeval. Immers ze was de practisch beproefde en aangewende. Het was de methode bijna overal elders gevolgd. De methode waaraan een ieder gewoon was. De methode die bogen kon op al wat dusver als resultaat was verkregen.

Het is dan ook volstrekt niet onbegrijpelijk, dat die broeders onder ons, die niet alleen vroeger aan geen andere methode dachten, maar zelfs het denkbeeld niet in zich lieten opkomen, dat zulk een methode aan de critiek van het beginsel behoorde onderworpen te worden, met leede oogen het breken met die methode aanzagen.

Voor hen was die methode door practijk van lange jaren met de missie als vereenzelvigd. Breken met die methode stond voor hen met afbreken der missie voor geen gering deel gelijk.

Iets waar dit gansch menschelijke bijkwam, dat de afkeuring van de door hen gevolgde methode onwillekeurig soms den indruk maakte, alsof hierdoor tegelijk *hun werk* werd afgekeurd (des neen). En wie

onder menschen is voor zulk vermoeden ongevoelig?

Op de Synode te Middelburg was men over die gevoeligheid dan wel heengekomen, maar zulke wonden geven soms napijn, en het is volkomen natuurlijk, dat wie die napijn voelde schrijven, er soms iets van merken liet.

Juist in zulk een geval nu doet de ironie zoo kostelijken dienst.

Dit éne woord van „Deputaten-tuintje” was hier dan ook goud waard. Zulk een schalksch gezegde geeft aan de gal vrije afvloeiing. Dan heeft men een oogenblik in zichzelf gelachen, en met dien gullen lach is men over de spanning van zijn gemoed heen.

En anders kan die napijn ons, o, zoo leelijke parten spelen. Parten, dat men zich boos maakt, steken onder water geeft, giftige pijltjes op zijn boog legt, en in bitterheid napleit.

En juist het nu juist de humor is, die ons van zulke leelijke parten afhelpt, kan men niet dankbaar genoeg zijn, als men een der lofzingers van die vroegere methode op zulk een aardigen zet betrapt, en hieruit weet, dat hij over zichzelf heen is, en dat er weer vrijelijk met hem valt te praten.

Aan al wat broeder Gispens na zijn vinding van het „Deputaten-tuintje”, over de zaak zelve zegt, bespeurt men dan ook aanstonds dat zijn geest vrij is, en dat alle scherpte verre van hem bleef.

Oordeel zelf.

Opmerkelijk is het, zoo schrijft hij, intusschen, dat er, tot nog toe, onder de vele jonge mannen, die tot den predikdienst opgeleid werden, geen zijn, van wie het openbaar werd, dat zij hun gaven en krachten wenschen te wijden aan de uitbreiding der kerk in de Heidenwereld.

Gij herinnert u wellicht, dat onze jongste Synode te Middelburg, een radicale omwenteling, op dit punt, heeft tot stand gebracht. En al zijn de regelingen voor den zendingsarbeid der kerken nog maar „voorloopig”, het beginsel of de beginselen, zijn toch definitief, en zullen voortaan wel niet herzien worden.

Vanwaar nu het verschijnsel, dat geen heilige geestdrift openbaar wordt om heen te gaan, en den Heidenen het Evangelie te prediken?

De voormalige wijze van arbeiden, door de kerken gezamenlijk, is onder de mokerslagen der critiek bezwaken. Jaren lang hebben inzonderheid predikanten die wijze van arbeiden aan strenge beoordeeling onderworpen. Dat was geen arbeid der kerken; alles was in handen van deputaten, zeide men. De kerken wisten niets meer, dan wat deputaten belielden openbaar te maken. Al die aangename berichten van het arbeidsveld en al die lieflijke bloemen, die daar groeiden, bleven binnen de omheining van het „deputaten-tuintje”, en de kerken kregen er weinig of niets van te zien, enz.

Dit „deputaten-tuintje” is nu omgewoeld en uitgerooid, en de kerken mogen zich nu alle aan den liefelijken geur der bloemen, op het veld der zending bloeiende, verkwikken.

Doch nu is het jammer dat er, tot nog toe, onder de candidaten en jeugdige predikanten geen zijn, die roeping gevoelen om den missionairen dienst te vervullen; althans van wie het openbaar werd, dat zij de zalving tot dit werk ontvangen hebben.

Hierbij dient echter in het oog gehouden, dat, tot nog toe, geen kerk een dienaar voor dezen arbeid heeft beroepen of aangewezen.

Voorzichtig als altijd, zegt hij die dit schreef, er uitdrukkelijk bij, dat „in het openbaar” nog niets van gereede en bereide mannen uitkwam.

Laat ons nu beginnen mogen met hier eens tegenover te stellen, dat ons drie predikanten en minstens drie studenten bekend zijn, die niets liever wenschen dan of aanstonds, wat de predikanten aangaat, of na volbrachte studie, wat betreft de studenten, in dezen dienst te worden uitgezonden.

Dus nu reeds *zes*, en dat op een zendingveld waarop onder de vigeur van het „Deputaten-tuintje” zelden meer dan *zes* man gearbeid hebben.

Feitelijk staat de zaak dus in *het cijfer* nog zoo slecht niet.

Doch er is hier meer dan *het cijfer*.

Bij het „Deputaten-tuintje” hoorde, krachten de methode, oproeping, gevolgd door aanmelding, en juist de nieuwe methode sluit die uit, althans op den vroegeren voet.

En hierbij komt, dat onder het vorig *regime* „Zending” werd wie geen „Dominee” zou worden, voordat men zeer jonge mannen aantrok, die geen betere carrière voor zich zagen, goedgeleide en kosteloze opleiding genoten, en na korte opleiding werden uitgezonden.

Nu daarentegen staat de zaak heel anders. Nu wordt gevraagd, dat men een eervolle positie in het land zal opgeven en verlaten, om op reeds eenigszins gevorderden leeftijd naar Indië te gaan.

Of ook, nu is de eisch, dat men eerst zijn volle theologische studie zal afdoopen, om daarna eerst zich aan de speciale missionaire studie te wijden, en alsdan naar Indië te vertrekken.

Eer staat het dus als *drie* nu tot vroeger *één*, wat inspanning en te brengen offers betreft.

Zes mannen, die hier te lande predikanten zijn, of kunnen worden, vertegenwoordigen alzo een veel dichtiger gewicht aan zedelijke toewijding en liefde voor de missie, dan zes jonge mannen zoals men ze vroeger opleide.

Waarbij dan nog komt, dat in het minst nog niemand recht heeft te zeggen, dat het aantal gewillige en bereide mannen niet nog aanzienlijk zal toenemen.

Wat toch is het geval?

Men staat hier voor een methode van zending die nog pas doorbrak, nog pas aan het begin van uitvoering toe is, en waarvan nog geen practijk of ervaring bestaat.

Zelfs zal eerst de Synode te Groningen het volgend jaar deze methode voor onze kerken regelen kunnen.

Alles is dus nog voorloopig, nog onzeker, nog onvast.

De gewilligen kunnen er nog geen pijl op trekken.

En ook de kerkeraden kunnen nog niet anders dan schoorvoetend tot handelen overgaan.

En gaat het dan nu aan, om, waar alzo de zaken staan, nu reeds klachten aan te heffen, alsof de nu gevolgde methode minder goed doel trof?

Het Genootschapsleven en het „Deputaten-tuintje” had een kwart eeuw om zijn kracht op Java en Soemba te toonen.

Welnu, geef ook ons wat de Engelschen noemen a *fair chance*, d. w. z. geef ons ook eens een kwart eeuw.

En als in 1899 de regeling is afgedaan, laat ons dan elkaander in 1924 eens nader spreken, en dan, bij leven en welzijn, eens naast elkaander leggen de lijst van mannen in de vorige vijf en twintig jaren, en de lijst van predikanten in de komende vijf en twintig jaren uitgezonden, en voorts de resultaten op het missionaire gebied met elkaander vergelijken.

Zeker, dat is een wissel op de toekomst.

Maar een wissel, dien we in vertrouwen op de kracht van ons beginsel, en ziende op wat deze beide jaren reeds voor de Zending gedaan is, nu weer de gemeente wakker werd, toch wel honoreeren durven.

Onze Eeredienst.

XXXVII.

Thans tot den aanvang van den eigenlijken Dienst gevorderd, staan we in de eerste plaats voor de vraag, wat hier sein en tekenen moet wezen, en achten dat het ophouden van het *klokgeluid* dit signaal geven moet.

Want wel heeft onderlinge kerkelijke naijver er in de Aprilbeveging van 1853 toe geleid, om onze kerktorens in menige plaats stom te maken, maar dit mag ons, waar we, gelijk hier, de zaak uit haar beginselen ophalen, niet beletten, om met het *klokgeluid* te rekenen.

Wie in het buitenland, vooral ten plattelande, den plechtigen indruk in eigen ziel ontving, die op den Sabbatmorgen dit statige, plechtige *klokgeluid* tweewegbrengt, kan het niet anders dan betreuen, dat het ten onzent in zoo menige stad en zoo menig dorp verboden is.

In het „*vivos voco, mortuos plango*” van den metalen klokmond ligt zooveel schoons. Vooral zoo men zich niet heeft te behelpen met een klein, kleppend klokje, maar een wezenlijke klok van zware makelij, en helderen klank, en van ver doordringenden toon machtig kon worden.

Wordt zulk een klok dan langzaam en op statige wijze geluid, dan geeft het ophouden van dit dreunend geluid, op een gegeven oogenblik, een leegte in het gehoorveld, en het is na een oogenblik deze leegte te hebben laten aanhouden, totdat het geluid ganschelijk is weggestorven, dat dan zacht en in rustigen toon de eerste klank van de lippen in den Dienst moet uitgaan.

Juist echter omdat orgeltoon en *klokgeluid*, waar ze op het aangegeven uur wegsterven, na een zeer kort oogenblik van volmaakte stilheid, aanstonds door het woord moeten vervangen worden, schuift hier de andere vraag voor, of de ambtsdragers, een ieder naar het geval, binnenkomende, elk op eigen gelegenheid zijn plaats zal innemen, of wel dat ze even voor den werkelijken aanvang van den Dienst gezamenlijk zullen binnenkomen.

Eén van hen toch heeft straks het *klokgeluid* en den orgeltoon met zijn gesproken woord te vervangen, en in elk geval moet er zekerheid zijn, dat niets hapere, dat hier geen gaping kome, en dat vooral geen overhaasting op dit gevoelig oogenblik den ernst store of de stemming bederve.

Wat een Fransch dichter zong: „*L'ordre est parfait, on reconnaît l'Eglise*,” moet ons een eereitell blijven. Vrij vertaald toch bedoeld dit: Ge herkent er het kerkelijk leven aan, dat het zoo rustig en ordelijk toegaat. Iets van de majesteit des hemels moet in heel den kerkelijken Dienst uitkomen.

Elk overhaast binnenrijen, haastig plaats nemen of reppend beklimmen van het preekstoelte, kortom al wat onrust verdraagt, is hier contrabande. Iets waarop te meer nadruk moet gelegd, omdat menig prediker voor hij beginnen kan, vaak onrustig in zijn polslag en onrustig in zijn zenuwen is. Op zich zelf nu is dit geenszins te verwonderen. Wie onder den indruk is van de taak die hem wacht, misshien ook Zaterdagavond laat nog zich voorbereide, onrustig sloop en vroeger dan gewoonlijk opstond, loopt gevaar bij het beginnen van zijn taak, moeite te hebben om zich zelf volkomen te beheerschen. Die onrustige gemoedsstemming deelt zich dan allicht aan zijn spieren mede. Die onrustige gesteldheid zijner spieren maakt hem in loop en tred onvast, en geeft zelfs aan de bewegingen van hoofd en armen niet zelden iets gejaagds. Toch mag dit niet. Het is een gebrek in dezen heiligen Dienst, en elk prediker is verplicht, ook in deze door volhardende oefening allengs het lichaam te bedwingen, en er zich heerschappij over te verzekeren. En althans een prediker, die eenige jaren dienst achter zich heeft, moet het zoover hebben gebracht, dat de vergaderde geloovigen niets meer van zijn onrust merken, en in niets iets bespeuren van die nonchalante, ongeordende en soms zelfs wilde bewegingen, die ontstichten, omdat onrust der zenuwen altoos het gevolg heeft, van de onrust ook in anderzenuwen aan te steken.

Het is mede daarom, dat het gezamenlijk naar binnen gaan van de ambtsdragers voorkeur verdient.

Zij die spreken zullen, zijn dan niet verplicht noodeloos den tijd te rekken, waarin ze werkeloos voor het oog der gansche

gemeente staan of nederzitten. Ze zijn dan vooraf in de consistoriekamer in kleinen kring bijeen. Dat sluit op en werkt door die opsluiting zenuwstijgend. En als men dan saam, eer men binnengaat, in dien ambtelijken kring den zegen des Heeren inroep, verheft dit het besef van ambtelijke verantwoordelijkheid en saamhoorigheid, en daalt rust in de ziel neder. Meer dan één prediker heeft dan ook van achteren verklaard, dat van het stil en eenvoudig gebed van een der andere broeders opzieners een, o, zoo kostelijk geestelijke narcose op heel zijn stemming uitging.

Doch ook in ander opzicht is dit saam binnenkomen van de ambtsdragers aanbevelenswaardig. Het vertoont aan de vergaderde gemeente het ambt in de ambtelijke eenheid. Het bereidt er de gemeente onder het orgelspel op voor, dat het oogenblik nadert waarop de Dienst gaat aanvangen. En ook het doet de gemeente gevoelen, dat er broeders zijn, aan wie van 's Heerenwege de leiding van de vergadering en de uitvoering van den Dienst is opgedragen. Ook is het een voorbehoedmiddel tegen het ongerief, dat anders de Dienaar des Woords vaak zonder de genoegzame ouderlingen en diakenen den Dienst te leiden heeft, iets wat vooral in de steden meermalen voorkwam. Komt men vooraf bijeen, dan moet een ieder op zijn post zijn, en het minimum ouderlingen en diakenen bepaald wezen dat met de leiding en uitvoering van den Dienst belast is.

Dat binnenkomen van een diaken of ouderling op eigen gelegenheid breekt den indruk, en kan niet tot de impressie van een geheel leiden; daargelaten dat het dan soms zeer ongepast voorkwam, dat een ouderling of diaken pas in zijn plaats of bank schoof, nadat de Dienst reeds een aanvang had genomen.

Het gezamenlijk binnenkomen van den Dienaar des Woords, de ouderlingen en diakenen, op het oogenblik zelf, dat de Dienst beginnen gaat, staat voor ons hooger, en moet ter bevordering van goede orde en stichting als regel worden gesteld.

Te betreuen is het hierbij, dat men ten onzent veelal de consistoriekamer zoo heeft geplaatst, dat de deur, waardoor de ambtsdragers binnenkomen, zoo dicht mogelijk bij den predikstoel is.

Dit geeft uiteraard een misstand.

Als de Dienaar des Woords den predikstoel reeds heeft beklommen nog eer de laatste diaken door het deurgat is, krijgt de gemeente geen geheel te zien, en ontstaat er geen optocht, geen voortbeweging op één lijn. Den één voor, den ander na, ziet men dan een man uit dat deurgat komen, en zoo is hij niet binnen de deur, of hij beweegt zich in een eigen lijn. De prediker in een gebogen lijn, om den kanseltrap te bereiken, de ouderlingen in een zijwaartsche lijn om naar de ouderlingenbank te loopen en de diakenen in een tegenovergestelde lijn, om naar de diakenbank te gaan.

Dit nu is niet schoon, het spreekt niet, het werkt eer verwarrend en storend voor het gezicht.

Geheel anders wordt het daarentegen, als men de consistoriekamer bouwt zijwaarts van den ingang der kerk, zoodat de stoet der ambtsdragers heel de rechte lijn van den ingang tot aan het platform afloopt, en eerst op het platform zich splitst.

In veel buitenlandsche kerken heeft men reeds lang die gewoonte ingevoerd, en de indruk van zulk binnenkomen is volkomen bevredigend, en stemt heel de vergadering.

En ook kan niet gezegd, dat het met den aard en het karakter van een vergadering strijdt, want feitelijk heeft men tweeërlei soort vergaderingen, de eerste min, de ander meer gewichtig, en bij die gewichtiger vergaderingen is het, ook buiten het kerkelijk leven, schier vaststaande gewoonte, dat het bestuur of het moderamen tegelijk binnenkomt, voor de eerst leeg staande tafels plaats neemt, en hiermee het begin van de handelingen aankondigt.

Bij kleine, meer geringe vergaderingen, doet men dit niet, dat is zoo. Doch dit verklaart zich dan uit het meer huishoudelijke karakter der vergaderingen.

Moet nu de vergadering der geloovigen, teneinde saam den Dienst des Heeren waar te nemen, steeds als een gewichtige, ernstige en plechtige bijeenkomst beschouwd worden, dan volgt ook hieruit, dat ten deze de regel te volgen is, niet die voor een huishoudelijke samenkomsten, maar die voor vergaderingen van hooger type geldt.

Ook van die zijde de zaak bezien, komen we alzo tot dezelfde slotsom.

Immers die regel steunt op een beginsel. Als er vergadering zal worden gehouden, ontstaat de vraag: Moeten de opkomenden wachten op het bestuur, of moet het bestuur wachten op de leden?

Gewacht moet er altoos worden van de éne of van de andere zijde, eenvoudig wijl het ondenkbaar en onmogelijk is, dat leden en bestuur alles op één zelfde oogenblik hun plaatsen zouden innemen. Hier mede verloopt altoos, al is het slechts een tental minuten.

Wat is nu oirbaar, dat gedurende dien tijd het bestuur ledig zit te wachten op de leden, dat deze bijeen vergaderen, oftewel, dat de vergaderde leden wachten op het bestuur?

En dan is uiteraard in laatstebedoelden zin te antwoorden, en wel om drie redenen.

Ten eerste zou het wachten van het bestuur veel langer duren. Het wachten der gemeente toch, kan niet gezegd worden te beginnen, alvorens *allen* saam zijn. Dat enkelen veel vroeger komen, doet hier ter zake niets af. Eerst als allen nederzitten, eerst dan begint haar wachten. En wijl nu bijna terstond daarop de ambtsdragers kunnen binnenkomen, om den Dienst te beginnen, behoeft dit geen langer wachten

dan ten he Moeten daa ten op de g plaatsen m de kerkdeur te wachten,

In de twe weinigen in plaats kunn hiervoor te voor man, komen.

Het afbre voor de am blik aan te niet.

En hierbi dat de am broederen een *hoog* bij de uite boven de b in de gemes in hun diens wat dan o op een hoo worden uitg En is dit dat niet wie op wie lagr keerd, dat dragers.

Het verra tischen trek, hooger posi ze in hun ar volmondig e

Van welk altoos weer het gewensc bijeenvergad zijn, de am vergadering, uitvoering v binnenkomer allen gezame

Of het ra aanstonds d we nader. I kort voor nenkomen.

Ook daa orde.

Niet een i bed gereed ook niet de bidden, ond plaats moet

Dat apho altoos een a aanziet, en eerst, als de komen, tege niet alvorens heeft ingenor

De Hooge op het verz als Advocac qualiteit van heid bij de

Het loont oude doos in Het stuk

De Hooge kamer verzad Recht doen Gezien de generaal; Overwegend gevoerde bew en Discipline het recht geef reur te doen tomat in de l op Gereforme uit artikel 1 B. van 12 I 1879) gegeven de verklaring waaraan de ven, verleend persoon of d de strekking l die bekwaam gekend, de re die door de king van w daardoor bij

zijn dan in kleinen verkt door als men dien amb- en inroep, nambtelijke oorheid, Meer dan n achteren eenvoudiger opzie- elijke nar- g, s dit saam s aanbe- de verga- ambtelijke ente onder oogenblik aanvangen, gevoelen, n Heeren- ring en de pgedragen, del tegen tenaar des me oeder- siden heeft, meermalen sjeen, dan in, en het en bepaald roering van diaken of breekt den pressie van at het dan i plaats of ds een aan- n van den lingen en lf, dat de r ons hoo- van goede en gesteld, t men ten r zoo heeft de ambts- t mogelijk nd, predikstoel de laatste lgt de ge- onstaar er ng op één i, ziet men komen, en of hij be- prediker in trap te be- jwaartsche te loopen vergestelde aan. reekt niet, rend voor arentegen, bouwt zij- r, zodat de rechte t platform form zich heeft men rd, en de is volko- d de ver- t liet met een verga- heeft men de eerste en bij de ook buiten asttaande t modera- de eerste en hier- ngen aan- aderingen, Doch dit huishoude- geloovigen, ren waar tige, cras- geschouwd at ten deze voor onze ar die voor eldt, ezien, ko- n beginsel gehouden, komenden et het be- n van de eenvoudige ide is, dat de oogen- en. Hier echts een ende dien achten op ren, ofte- ichten op bedoelden e redenen, n het be- chten der vorden te Dat en- hier ter derzinten, n wij nu tsdragers t te be- wachten

dan ten hoogste van drie minuten te zijn. Moeten daarentegen de ambtsdragers wachten op de gemeente, dan zouden ze op hun plaatsen moeten zijn bij het opengaan van de kerkdeuren, en dus een kwartier hebben te wachten, eer de dienst beginnen kon.

In de tweede plaats zijn de ambtsdragers weinigen in aantal, zodat zij op eenmaal plaats kunnen nemen, terwijl de gemeente hiervoor te talrijk is, en dus niet dan man voor man, en zonder orde kan binnenkomen.

Het afbreken van den wachtestijd is alzoo voor de ambtsdragers op een bepaald oogenblik aan te geven, maar voor de gemeente niet.

En hierbij komt dan in de derde plaats, dat de ambtsdragers wel broederen onder de broederen zijn, maar in hun ambt optredende een hooger positie innemen. Het bestuur staat bij de uitoefening van zijn functie altoos boven de bestuurd. En zoo ook staan in de gemeente de ambtsdragers, waar ze in hun dienst optreden boven de leden. Iets wat dan ook plastisch door hun zitten op een hooger terrein of platform moet worden uitgedrukt.

En is dit alzoo, dan volgt ook hieruit, dat niet wie hooger staat in rangorde wacht op wie lager positie inneemt, maar omgekeerd, dat de leden wachten op de ambtsdragers.

Het verraadt dan ook een independentistische trek, zoo men als lid der gemeente deze hooger positie van de ambtsdragers, waar ze in hun ambtelijken Dienst optreden, niet volmondig erkennen wil.

Van welke zijde men de zaak ook beziet, altoos weer komt men tot de conclusie, dat het gewenscht is, eerst de leden te laten bijeenvergaderen, en dan eerst, als zij bijeen zijn, de ambtsdragers als het bestuur der vergadering, dat met de leiding en met de uitvoering van den Dienst belast is, te doen binnenkomen, mits dan ook in één stoet, allen gezamenlijk.

Of het raadzaam is, dat de prediker dan aanstonds den kansel beklimme, bespreken we nader. En daarom hier alleen nog een kort woord over het gebed, na het binnenkomen.

Ook daarin heersche, zooveel het kan, orde.

Niet een prediker die reeds met zijn gebed gereed is, eer de ouderling nog zit, en ook niet de eene onderling die al vast gaat bidden, onderwijl de andere nog op zijn plaats moet komen.

Dat aphoristische en gebroekene maakt altoos een verwarden indruk op wie het aanziet, en schoon wordt de indruk dan eerst, als de ambtsdragers, na hun binnenkomen, tegelijk in het gebed gaan, en dus niet alvorens een ieder hunner zijn plaats heeft ingenomen.

Ouderwetsch.

De Hooge Raad heeft afwijzend beschikt op het verzoek van Mr. H. W. Hovy, om als Advocaat te worden toegelaten, in zijn kwaliteit van Doctor in de Rechtsgeleerdheid bij de Vrije Universiteit.

Het loont de moeite dit gewijsde uit de oude doos in zijn geheel te lezen.

Het stuk luidt aldus:

De Hooge Raad der Nederlanden, in raadkamer vergaderd;

Recht doende, enz.;

Gezien de overgelegde stukken;

Gezien de conclusie van den procureur-generaal;

Overwegende, dat de in het verzoekschrift gevoerde bewering, dat het Reglement van Orde en Discipline voor de Advocaten en Procureurs het recht geeft om zich als advocaat en procureur te doen inschrijven op grond van het doctooraat in de Rechten van de Vrije Universiteit op Gereformeerden grondslag, zooals zou volgen uit artikel 1 der Statuten en de daaraan bij K. B. van 12 Febr. 1879 (St.-C. van 26 Febr. 1879) gegeven goedkeuring onjuist is, vernietigt de verklaring omtrent iemands bekwaamheid, waaraan de naam van doctooraat wordt gegeven, verleend door of van wege een bijzonder persoon of burgerrechtelijke vereniging, niet de strekking kan hebben om aan hem, aan wien die bekwaamheid en die titel aldus wordt toegekend, de rechten en voorrechten te schenken, die door de wet zijn verbonden aan de uitoefening van wetenschappelijke graden door de daardoor bij de wet aangewezen organen, en het genoemde Kon. besluit, waarbij, volgens de daaromtrent bij de wet van 22 April 1855 (Stbl. no. 32) gegeven voorschriften goedkeuring is verleend op de statuten der vereniging, die de bovengemelde school heeft gesticht, geen andere strekking heeft kunnen hebben en gehad heeft, dan alleen aan de bedoelde vereniging het recht te verleenen, om in burgerrechtelijke handelingen als rechtspersoon op te treden en met betrekking tot het hooger onderwijs, om overeenkomstig art. 99 der wet van 1876 (Stbl. no. 102) voormelde school te openen en in geen enkel opzicht aan die vereniging heeft kunnen geven eenige publiekrechtelijke bevoegdheden, waartoe behoort het verlenen van bijzondere rechten en voorrechten, bij deze wetten aangewezen;

Overwegende, dat de vraag, of iemand den door art. 1 en 22 van het K. B. van 14 Sept. 1838 (Stbl. no. 36) gewijzigd bij het K. B. van 1 Juni 1879 (Stbl. no. 107) vereischten graad van doctor in de rechten of in de rechtswetenschap bezit, zooals in de conclusie van den Procureur-generaal is aangevoerd, hare beantwoording alleen vindt in de wetten en verordeningen op het Hooger Onderwijs, in het bijzonder in de wet van 28 April 1826 (Stbl. no. 102), bij welke wet het in vroegere verordeningen, genoemde doctooraat of zooals andere wettelijke verordeningen zich uitdrukken, graad van meester in de rechten als doctooraat in de rechtswetenschap is geregeld;

Overwegende, dat aan dit doctooraat bij art. 92, overeenkomstig de vroegere verordeningen, behalve andere voorrechten de bevoegdheid is verbonden, om zich, met inachtneming der daaromtrent bestaande bepalingen, als advocaat te doen inschrijven en benoemd te worden tot de rechterlijke betrekkingen waarvoor volgens de wet op de rechterlijke organisatie de graad van meester in de rechten gevorderd wordt;

Overwegende, dat onder dat doctooraat vol-

gens art. 83 in verband met art. 35 en 36 der wet, gelijk ook in de conclusie van den Procureur-generaal is aangewezen, alleen kan worden verstaan het doctooraat in de rechtswetenschap verkrijgbaar aan de drie rijks-universiteiten en aan de universiteit der gemeente Amsterdam, onder voorwaarde dat deze laatste zou voldoen aan de eischen ten opzichte van den omvang van het onderwijs, de promotien, de examens en de toelating daartoe voor de Rijks-universiteiten gesteld en bovendien de aanstelling der hoogleraren aan de Koninklijke goedkeuring wordt onderworpen;

Overwegende, dat het doctooraat, door de bovengenoemde Vrije Universiteit te Amsterdam uitgereikt, derhalve de bevoegdheid niet kan geven, om als Advocaat en Procureur te worden ingeschreven;

Gezien art. 1 en 22 van het Reglement op de Orde en Discipline van Advocaten en Procureurs;

Wijst het gedaan verzoek af.

Hier tegen nu zou niets zijn in te brengen, zoo het positieve recht hier stellig sprak. Maar dit is ook hier niet het geval. Er zijn zeer kundige Juristen, die er andersom over oordeelen. Het geldt hier namelijk een dier vele quaestien, waarbij de beslissing afhangt van de jurisprudentie, d. w. z. van de conclusie waartoe de heeren Juristen geleid worden door hun opvatting van het verband en de woorden der bepalingen, die geacht kunnen worden het opgeworpen vraagstuk te beheerschen.

Bijna zonder uitzondering staan er bij zulke vragen twee opinien tegenover elkaar.

De ééne komt tot de jurisprudentie, dat de vraag *bevestigend*, de ander tot de jurisprudentie dat de vraag *ontkennend* moet worden beantwoord.

Het bescheid dat ge ontvangt hangt dus enkel af van de geheel andere vraag, of de mannen die in de vreeschuur zitten, de eerste of wel de tweede jurisprudentie zijn toegedaan.

Gaat straks door verandering van personeel de saamstelling van zulk een verschaar om, dan zal allengs ook de conclusie van dit college een andere worden. En al is het, dat met name de Hooge Raad er steeds op uit was, zekere continuïteit in zijn Arresten te bewaren, toch kost het weinig moeite om ook in zijn Arresten zulk een verandering van jurisprudentie aan te wijzen.

Dat de heer Hovy nul op zijn request kreeg, beduidt dus alleen, dat op dit oogenblik in den Hoogen Raad mannen zitting hebben, die eene jurisprudentie volgen als in boven geciteerd stuk aan het woord is. Maar het beduidt niet, dat het positieve recht de zaak ontwijfelbaar alzoo uitwijst. Bij een andere saamstelling van den Hoogen Raad, zou de heer Hovy, zonder dat iets in ons recht veranderd ware, allicht zijn toegelaten.

Vandaar ons opschrift: *Ouderwetsch*, en ons spreken van „uit de oude doos.”

En dat moeten we doen, omdat hier een beginsel op het spel staat.

Dat de Overheid voor haar ambtenaren een diploma eischt van haar eigen Universiteiten, is wel partijdig, maar verdedigbaar. Doch hier geldt het een geheel ander belang. Een advocaat is geen rijksbeambte, maar tolk en pleitbezorger van particuliere belangen. Er is iemand uit het volk, die in rechten wordt geroepen. Diens zaak moet bepleit worden, en daartoe treedt de advocaat op.

Een advocaat staat dus niet aan den kant van de Overheid, in *casu* van den rechter, maar aan den kant van het volk.

Op zichzelf kon de advocatuur dan ook geheel vrij zijn, en een ieder kon zelf den man kiezen, aan wien hij de bepleiting van zijn belangen toevertrouwde.

Maar het ingewikkeld karakter der procedure zou dit voor den rechter lastig maken, en daarom bepaalt de Overheid, dat ge u alleen moogt laten verdedigen door een man die in rechtszaken thuis is, en hierin ligt de oorsprong van de advocatuur.

Just hierom echter mogen dan ook aan de advocatuur geen andere eischen gesteld worden, dan dat de advocaat in het bestaande recht en in den gang der procedure thuis zij, en alzoo in staat blijke om geregeld te procederen.

Waar hij deze kennis opdeed, doet niets ter zake. Eisch is alleen, dat hij een man zij, met wien een rechter als niet een deskundige handelen kunne.

Verklaart nu een wet, gelijk de onze, het Hooger Onderwijs vrij, dan onderstelt zij, dat verschil van beginsel en van inzicht op wetenschappelijk gebied het geven van bijzonder Hooger onderwijs in afwijking van het officiele, ook wat de *Rechten* aangaat, noodzakelijk kan maken, overmits in den boezem van het volk de officiele rechtsbeschouwing geen algemeenere weerklink vindt.

Maar dan is het ook het toppunt van kleingeestigheid en partijdigheid, als de Overheid komt verklaren: Voor mij als rechter mag niemand als advocaat verschijnen, dan die aan mijn Hoogeschoolen is gepromoveerd.

Let er intuschen op, dat er in niet één liberaal orgaan tegen deze illiberale conclusie geprotesteerd is.

We hebben gewacht of de heeren ook spreken zouden.

Maar neen, ze zwijgen bij.

Uit de Pers.

Uit de Christelijke Schoolbode namen we hier over het uitsluitend en keurig pleidooi door den heer Wiensinga van Meppel onlangs op de vergadering van Christelijk Onderwijs over de realiteit van het „spreken Gods” gehouden.

Voornamelijk gaat de quaestie over het spreken Gods. Hoe geschiedt dit? In de Schrift is sprake van tweeërlei spreken Gods, ten eerste: een spreken met woorden (revelatio verbalis) en ten tweede: een spreken door de omstandigheden (revelatio realis). Wie het eerste ontkent, loochent de waarheid der Schrift.

Welk verschil bestaat er nu tusschen beide wij-

zen, waarop God spreekt. In de revelatio verbalis zijn de woorden niet door menschen gekozen, maar door God zelf. God spreekt met hoorbare stem tot het volk op Horeb, Deut. 5 vers 23. „En het geschiedde als zij die stem hoorden in den midden der duisternis Aardst. Dit gaat gans en al tegen het beweren van den heer M. in, die nog wel zegt: „Het woord hoorbaar staat in den geheelen bijbel niet, want het is geen bijbelsche gedachte” wat Spreker met aanhalingen weerlegt.

Numeri 7 vers 89 noemt zelfs de plaats, vanwaar de toespraak geschiedde: Mozes hoorde een stem tot hem sprekende van boven het verzoendeksel.

Past dit nu op eene inspraak? Is, wanneer de plaats genoemd wordt, vanwaar de stem geschiedt, hier te denken aan een inwendige stem in de ziel des menschen? In het N. Testament wordt op verschillende plaatsen van hoorbaar spreken gesproken. Denk slechts aan Mattheus 17 vers 5 en 6, en aan den brief van Petrus, hoofdstuk 1 vers 17 en 18.

Hiermede meent spreker aangebond te hebben, dat in den bijbel vaak van hoorbaar spreken sprake is. Ook van inspraak wordt melding gemaakt. Als Samuel uitgezonden is om een koning over Israël te zalven in Jesse's huis, dan ziet hij Eliab, en lettende op de omstandigheden, meent hij, dat hij dezen krachtigen man moet zalven. Maar God spreekt tot hem: „Zie de hoogte zijner statuur niet aan.” Deze inspraak is en blijft echter een relatie verbalis, want niet de mensch, maar God stelt de woorden vast. Gebeurt hetzelfde niet bij en door ons zelf, wanneer we onszelf iets verwijten, of aanranden onszelf vermannen? Gebeurt iets dergelijks niet in den magnetischen slaap, wanneer het kind den angst overdaan, door de moeder aangepoogd, dingen te schrijven, waarvan het zich zelf onbewust is. Tegen de duidelijke gegevens der H. S. gaat het dus in, wanneer de heer M. meent, dat God steeds door de omstandigheden spreekt. Bij Eliab spraken de omstandigheden immers iets geheel anders, dan Gods stem tot Samuel zeide.

Men werpt mij tegen, dat de heer M. niet heeft gegeven dan eene voorstelling, en ge zult toch wel erkennen, dat er meer dan eene voorstelling mogelijk is? Zeker erken ik dat. Wanneer men echter loochent, zooals door den heer M. geschiedde, dat de woorden in de revelatio verbalis door God zelf zijn gesproken, dan is deze voorstelling onwaar, wij zijn in strijd is met de voorstelling van den bijbel, die de eenige ware is. Zij loochent derhalve de historische betrouwbaarheid der H. Schrift, en komt dus in strijd met onze statuten. Lichten we dit met eenige voorbeelden toe.

De heer had tot Abraham gezegd: „Ga uit uw land en uit uw maatschap en uit uw vaders huis naar het land, dat ik u wijzen zal.” „Zoo” zegt de heer M., „verstond Abraham Gods stem, toen er gras ontbrak.” Stond er nu niet meer bij, dan was de voorstelling van den heer M. niet ongerijmd, ofschoon er niets van in de Schrift staat. Ze zou zeer wel de ware kunnen zijn.

Maar zoo staan de zaken niet. Er staat meer. En hoe kan Abraham uit de omstandigheid, dat er geen gras is, hooren, dat God hem zal maken tot een groot volk, dat in zijn zaad alle geslachten des aardrijks zullen gezegend worden? En Paulus verwijst zelfs naar het woord „en in zaad” in Galaten 3, waar hij zegt: „Hij zegt niet den zaad aan van vele, maar den zaad als van een, hetwelk is Christus.” Is hier M.'s voorstelling niet de ongerijmdheid zelf?

Komen we tot de naamverandering. Abram en Sarai zegt de heer M. komen in een land, waar hunne namen eenigszins gewijzigd door het dialect „Abraham” en „Sara” worden uitgesproken. Hierin hoort hij dan de stem Gods, die hem zegt, dat hij een menigte der volken zal gewinnen en dat Sara dus een zoon zal krijgen. Alles zeer wel mogelijk, wanneer er niet meer bijstond, maar hoe kan hij uit deze dialectische uitspraak de instelling der benijdenis vernemen, hoe kan hij er uit weten, dat Israël 12 koningen tot nakomelingen zal hebben. Is het niet ongerijmd dit te willen vinden in een gewijzigde uitspraak van zijn naam. Deze zelfde ongerijmdheid vinden we in M.'s verklaring van de offerande. Ook hier loochent de heer M. het spreken Gods. Het zou, ofschoon spreker hier huivert, nog niet ongerijmd zijn in de gruwelijke zonden der heidenen het spreken Gods te zien. Maar wel is het dit, wanneer men in die zonden wil hooren: *Ga naar Moria*.

En ten slotte de vraag: „Voelt de heer M. deze ongerijmdheid niet?” Ja zeker. En hoe redt hij zich dan? Door de inspiratie der Schrift te ontkennen. De heer M. toch zegt, wanneer hij in Genesis 15 op zijne manier het spreken Gods heeft verklaard: „De steller van het verhaal voegt er bij, dat ze 400 jaar in Egypte zullen zijn. Had hij later geleefd, hij zou ook van de 70-jarige ballingschap hebben gesproken.” Hiermede geeft hij de betrouwbaarheid der Schrift prijs.

Is dit artikel „Abraham de Aartsverder” nu de eenige uitlegging van dien aard? Neen, zijne „Profeten” leeren ons, dat op andere bijbelsche personen hetzelfde wordt toegepast. Let slechts op M.'s definitie van een profet. „Een profet is een man, die het wezen der dingen ziet, in de omstandigheden der stem Gods hoort en dan zegt: „Zoo zegt de Heere.” Ziehier hetzelfde in M.'s beschouwing over Samuël's roeping. Er is een bode tot Eli gekomen, om te spreken van oordeel, Samuël heeft het gehoord. Wanneer hij nu op zijn bed ligt en uit den slaap gehouden wordt door het getier der dronken wijven in den tempel, overdenkt hij, wat hij heeft gehoord en dan wordt hem zijn roeping bewust. „En dan zijn gaan naar Eli.” „Wat antwoorde?” „Hij antwoorde: „Zoo zegt de Heere.” En nu spreken wij over de wonderen in, dat een jongere een oudere om raad vraagt en met moeilijkheden tot een verder gevorderde de toelichting neemt?

We kennen de geschiedenis van Kon. 13, de geschiedenis der beide profeten te Bethel. Wat zegt de heer M. hiervan? „Indien gij nu meent, dat het altaar scheurde en de asch werd uitgestort en des konings arm verlamde op het woord van den profet, dan zou dit wel op een betovering lijken.” Is het dan niet gebeurd? „Ja zeker,” antwoordt M. „door het woord van den profet kwam er scheuring tusschen de offeraars, sommige kozen voor hem, andere voor den koning (dit is de scheuring van het altaar) door de oneenigheid, die hierdoor ontstond, en de gedachte, dat de koning hierdoor wordt de asch van het altaar gestort. De koning wil den profet laten grijpen, maar de oneenigheid onder het volk verlamt zijn hand. De profet is echter in het land Israël niet veilig, hij gaat dus in geen huis en eet geen brood; wanneer hij gevlucht is en de gemoeiender bedaar zijn, krijgt de koning weder macht (zijn hand komt weder tot hem). De leeuw, die den profet verslaat, was een man. Hoe verklaart dan de heer M. dat er staat: „De leeuw heeft den profet niet geeten, noch den ezel gebraken.” Waren de Israëlieten dan kannibalen, dat uitdrukkelijk vermeld moet, dat deze strijdbare held (leeuw) den profet niet heeft opgegeten?

„Hoe kan Jesaja uit de omstandigheden opmaken, dat Hiskia nog 15 jaar zou leven? „Dat heeft hij ook niet,” zegt de heer M. want er staat, dat niemand het uur van zijn dood weet, wat Hiskia wel zou geweten hebben, indien Jesaja hem nog 15 verdere levensjaren had voorspeld.

Wat blijft er zoodoende over van de betrouwbaarheid der H. S.? O, broeder Merckens, ik zou u willen vragen hier voor God en deze vergadering, neem die woorden terug, verscheut hier uwe geschriften.

Geloof de heer M. dan niet aan de inspiratie? „Ja zeker,” zegt men, „hij heeft het publiekelijk geschreven, dat hij er aan geloof, zelfs aan de inspiratie der vertaling.” Maar juist hieruit blijkt, dat M. en wij met inspiratie niet hetzelfde bedoelen en daarop komt het aan. We leven in een tijd, dat we elkander moeten nameten. Vraag den modernen predikant, of hij geloof aan de opstanding, aan de uitstorting des H. Geestes, en hij zal u volmondig „ja” antwoorden. Hij bedoelt met die woorden echter iets geheel anders, dan wij. Spr. heeft nog een ernstig mensch ontstent, dat de inspiratie der H. S. loochent. De heer M. doet dit blijkens zijne verklaring ook niet. Dr. Daubanton schreef eens: „De gedichten van Da Costa

zijn even goed van God ingegeven als de psalmen Davids.” Iets dergelijks zegt M. met betrekking tot de vertaling. En daar zijn we er; wie te veel bewijst, bewijst niets. Onder het woord inspiratie met betrekking tot de H. Schrift verstaen we, dat de H. Geest de pen der schrijvers zoo richtte, dat na het wegvallen ervan, de boekrollen even groote vastheid hadden, als wanneer ze ontstaan waren door een scheppingsdaad van God. De schrijver valt bij de inspiratie geheel weg. God is het, die schrijft door middel der heilige mannen. Zoo is het niet met Da Costa, zoo is het niet met de Statenvertaling.

Maar weet ge dan niet, dat er sprake is van een man van 40 jaar, die een zoon had van 42, dat omtrek en middellijn van de koperen zee niet op elkander kloppen? Daarom gaat het echter niet. „Hek niet beweerd, dat er bij het overschrijven der manuscripten, niet hier en daar een fout kan ingeslopen zijn. Neen, de H. Schrift heeft een geschaafden rand, maar is een gouden drinkschaal, de schriftcritiek is ook een drinkschaal, maar niet van goud. Ze heeft echter eventeer een geschaafden rand.

Men heeft gezegd: „Gij wilt de ethischen uitdrijven!” Laat mij hierterover stellen de pertinente verklaring, dat ik geloof, dat zowel gereformeerden als ethischen in onze kring gelijke rechten hebben. Dit is niet eene goedkope verklaring, maar ik kan u dit metterdaad bewijzen. Denk slechts aan de stemming waarbij 3 gereformeerde broeders werden gekozen om zitting te nemen in het H. B. Spreker was een van de drie; maar hij heeft de benoeming niet aangenomen, omdat hij de gelouiden stemming voor een partijstemming hield en zich daartoe niet wou leenen. Een ieder Christelijk onderwijzer, die op den bodem der statuten staat, heeft recht op het lidmaatschap; maar hij sta dan op den bodem onzer statuten.

Ieder kenner zal toestemmen, dat deze spreker namens het Hoofdbestuur zijn taak niet wel uitsnemend kon vervullen, dan dit aan broeder Wiensinga gegeven is.

Stellig verhoort het den dunk dien men omtrent onze Christelijke onderwijzers behoort te hebben, waar uit hun midden zoo vaak en zoo op degelijk pleidooi over zoo ingewikkeld probleem gehoord werd.

Officiële Berichten.

(Met verhooring uit het Kerkblad van 24 Juni '98.)

Vergadering der Classe 's-Gravenhage, gehouden 14 Juni 1898 te 's-Gravenhage.

In het moderamen nemen naar toebeurt zitting: Ds. Elshove als praeses, Ds. Van Binsbergen assessor, Ds. Eisma als scriba.

Op de volgende vraag: Is er ook eenig bezwaar tegen het optreden van Ds. Bootsma, geestelijk verzorger op de stichting Bloemendaal, in de Geref. kerk? kan de Classe niet ingaan, daar de officiële bescheiden omtrent de losmaking van Ds. Bootsma van de kerk te Den Helder niet ter tafel zijn. Wordt besloten, dat de kerk van Loosduinen op de volgende vergadering volledig bericht zal geven aangaande de kerkelijke positie van Ds. Bootsma.

Op voorstel van Den Haag B wordt besloten, dat op 31 Aug. a.s. den dag der feitelijke aanvaarding der regering door koningin Wilhelmina, in de kerken der Classe eene ure des gebeds zal gehouden worden. Daar de Synode van Middelburg het mandaat der Classe 's-Gravenhage tot het uitschrijven van een bededag niet hernieuwd heeft, wordt besloten, dat de Classe zich zal bepalen tot eene officiële publicatie van haar besluit aangaande zichzelf en daaraan den wensch zal toevoegen, dat ook in de andere Geref. kerken eene zoodanige ure des gebeds gehouden moge worden. In de kerken dezer Classe zal het biduur zoo mogelijk gehouden worden in den vormiddag.

Niets meer aan de orde zijnde, wordt na het zingen van Psalm 89: 7 de vergadering met dankzegging en gebed gesloten door Ds. Wijmensga.

Kort verslag der Provinciale Synode van Gelderland, gehouden 8 Juni 1898, te Apeldoorn, in het kerkgebouw aan de Looiaan.

In het moderamen werden gekozen: Ds. J. C. van Schelven, praeses; Ds. J. W. A. Notten, assessor; Ds. D. Koffijberg, scriba.

Aangezien de provincie Gelderland onder 's-Heeren zegen zal trachten, zelfs in het onderhouden van het tractement, volgens Art. 13 D. K. te voorzien, wordt eene begroting, die de Synode aangeboden, nader besproken en goedgekeurd; terwijl een voorstel van deputaten voor deze aangelegenheid benoemd, wordt aangenomen van deren inhoud: „De inkomsten van de Kas Art. 10 zullen gevonden worden uit twee halfjaarlijkse collecten in de plaatselijke kerken. Wat dan nog ontbreekt ter voldoening aan het noodige bedrag der uitgaven, zal door de verschillende Classen als volgt bijgepast, en aan den quaestor der Prov. Synode op deze vergadering worden afgedragen, in dezelfde verhouding, waarin thans de respectieve Classen voor andere uitgaven aangeslagen zijn. Als overgangsbepaling zal gelden: Het reeds ontbrekende in de kas voor de uitgaven van dit jaar worde thans in bovengenoemde verhouding over de Classen aangeslagen. De tijd der te houden collecten zal zijn Januari en Juli van elk jaar.” Door dit besluit kan de Synode niet ingaan op den aanslag der deputaten voor de Generale Kas.

De morgenzitting wordt door den voorzitter gesloten en Ds. Notten gaat voor in gebed en dankzegging.

Na een uur panze vangt de avondzitting aan waarbij broeder van den Bleek voorgaat in de gebeden.

Door deputaten ad Examina wordt rapport uitgebracht en dit met dankzegging goedgekeurd. Bij de bespreking van dit rapport wordt er op gewezen om een eensluidenden beroepsbrief voor dicaren des Woords te erlangen; zoodmede of de consulent wel of niet bij een uit te brengen beroep aanwezig behoort te zijn (zie Art. 5 D. K.). Wat de eene opmerking betreft, besluit de Synode aan BB. deputaten ad Examina ad hoc hun een concept beroepsbrief te willen geven; en wat het tweede betreft zulke aan de Classen over te laten of een consulent behoort tegenwoordig te zijn bij de uithrenging van een beroep.

Namens deputaten voor den arbeid der Zending wordt uitvoerig gerapporteerd over de hun opgedragen werkzaamheden, waarbij nog een tweetal Staten als overzicht van dit werk in deze Provincie ter tafel worden gelegd. Van verschillende zijden en door verscheidene leden wordt gevraagd en geantwoord, hoe er uitvoering aan dit rapport zou kunnen gegeven worden.

Nadat de commissie voor haar belangrijke arbeid dank gezegd is, wordt besloten, dit rapport af te doen drukken in de *Gelderlandsche Kerkbode*, en verenigt zich de Synode met het volgende voorstel: „De Synode gehoord het rapport van deputaten ad hoc voor de zending spreekt

„uit: „dat zij het beginsel in dit rapport neergelegd accepteert: — de deputaten volmacht „geeft, om des gevraagd, de kerken naar dit „beginsel te adviseeren; doch op de regeling „van hunne uitgewerkte voorstellen voor als nog „wenscht te wachten tot nadat het rapport van „Generale deputaten bij de kerken is ingekomen.”

Het houden van een „Biddag” bij de aanvaarding der regering door H. M. de Koningin, wordt besproken. Nadat ook gelezen is een verzoek der Prov. Synode van Friesland, om daarvoor te willen vaststellen D. V. 31 Aug. a.s. besluit de Synode al de Gereformeerde kerken in de Prov. Gelderland te verzoeken: „om op 31 Augustus aanstaande een ure des gebeds te houden;” de wijze waarop zulks geschieden zal, overlatende aan de plaatselijke kerken.

Hierna gaat de vergadering over tot het benoemen der verschillende deputaten.

Hierna wordt de vergadering op gebruikelijke wijze gesloten, nadat de voorzitter een woord van opwekking en hartelijken dank gesproken had en Ds. Kok was voorgegaan in gebed en dankzegging.

Buitenland.

Engeland. De primas der Episcopale kerk in Edinburgh.

Weeder hebben dit jaar de algemeene vergaderingen van de Presbyteriaansche kerken van Schotland plaats gehad. Opmerkelijk was het dat in de vergadering of synode der Presbyteriaansche Staatskerk de primas der Anglicaanse Staatskerk, de aartsbisschop van Canterbury, verschenen is. Dat hij door den voorzitter warm verwelkomd werd, kan men begrijpen. Waaron hij daar kwam is niet openlijk uitgesproken. Sommigen meenen dat de aartsbisschop propaganda heeft willen maken voor de matigheid, omdat hij twee driemaal over deze zaak een speech hield. Waarschijnlijk komt het ons voor dat de Engelse kerkvorst door zijn bezoek te Edinburgh heeft willen te kennen geven, dat de Staatskerken van Engeland en die van Schotland een gemeenschappelijk belang hebben. Er zijn ook Episcopalen, die het in de Schotsche Staatskerk benijden, dat zij de macht heeft om zichzelf te besturen, en die daarom hetzelfde voor de Episcopale Staatskerk zoeken te verkrijgen. Deze kerk toch hangt, als het er op aan komt, af van de besluiten van het Parlement, al handelen ook vele predikanten gansch willekeurig. Men weet reeds te verhalen dat de aartsbisschop van Canterbury naar Edinburgh trok om daar te leeren hoe hij in zijn eigen kerk de dingen heeft te leiden. Gelijk men weet, komen in Engeland velen tegen het willekeurig handelen van predikanten op. Verreweg het grootste deel van de Anglicaanse kerken wordt door predikanten bediend, die de godsdienstoefeningen steeds meer in Roomsche sporen brengen. Men komt daartegen op en zegt terecht: zoolang de Episcopale kerk een Staatskerk is, welke onderhouden wordt op kosten van het algemeen, zoolang moet die kerk staan onder de controle van het Parlement, heeft zij zich te houden aan de ordeningen die het Parlement voor haar maakt.

We zijn het eens met de hoogkerkelijken, dat zoolang de kerk Staatskerk is, de Staat ook zeggenschap heeft in de dingen, de kerk betreffende. Maar het gaat niet aan, en vele Episcopalen beginnen dit te gevoelen, dat men uit de Staatskas geld geniet en daarbij door het willekeurig invoeren van Roomsche ceremonien bij de godsdienstoefeningen een groot deel der gemeente de kerk uitjaagt. Zegt men: „de kerk moet vrij zijn om hare eigene zaken te regelen, het komt den overheid niet toe zich te mengen in de dingen van de religie”, dan geven wij dit grif toe, maar voegen er aan toe, dat daarom elke Staatskerk geoordeeld is. In Frankrijk bijv. straft de regering dikwijls bisschoppen en pastoors, die handelingen doen tegen den zin van de bovengedrijvende partij, met inhouding van traktement, en volkomen terecht, wanneer men het revolutionair beginsel is toegedaan dat bij de overheid de macht ook over de kerk berust.

Men beweert nu dat de aartsbisschop de algemeene vergadering van de Schotsche Staatskerk bijwoonde om het voorbeeld te zien van een Staatskerk, die toch de macht heeft om haar eigen zaken te regelen.

Omtrent de algemeene vergaderingen van de twee groote vrije Schotsche kerken kunnen wij mededeelen dat de stappen tot vereniging gedaan, weldra met succes zullen worden bekrond. Maar de handelingen van deze algemeene vergaderingen zijn nog niet in ons bezit, daarom kunnen wij omtrent deze zaak niets meer mededeelen.

Men hoopt dat als de Presbyteriaansche kerken vereenigd zijn, zij sterk zullen staan tegenover de Staatskerk. Wij houden het er voor, dat de vrije kerken in Schotland en Engeland zich alleen zullen kunnen handhaven wanneer zij getrouw blijven of weder getrouw worden aan de Gereformeerde belijdenis.

Dat men zich in Nonconformistische kringen zwak gevoelt, blijkt uit het feit dat men een Nonconformistische partij in het Parlement wil vormen. Zoo wijkt men van de goede lijn af, er is geen Gladstone meer om van die verkeerde paden af te manen. Het orgaan der vrije Congregationalistische kerken, *The Independent*, kent het oprichten van zulk een partij als tegenvoet van het clericalisme niet af, zonder in te zien dat zij mee op denzelfden verkeerd weg wandelt.

Frankrijk. Een ernstig protest tegen de Theologische richting dezer dagen.

In de *Revue Chrétienne*, een maandschrift dat in Frankrijk verschijnt onder redactie van den heer Frank Puaux, heeft de predikant Babut van Nîmes, een artikel geschreven onder den titel van: „Eenige overdenkingen naar aanleiding van de gevoelens van den heer Sabatier over het wezen van het Christendom”. De *Eglise libre* kondigt deze artikelen aan met de woorden: „de gematigdheid van den schrijver, de teederheid die zijne liefde hem ingeeft, het ernstige streven om den schrijver op welken hij kritiek uitoefent, recht te laten wedervaren, doen slechts de dwalingen die hij aanduidt des te beter uitkomen, en als men het artikel gelezen heeft, is men vol ongerustheid over de afwijkingen der heidendaagsche theologie. Zonder twijfel zijn die afwijkingen niet bij allen dezelfden; maar als men spreekt over hervormingen op zedelijk, maatschappelijk gebied, hoeveel meer moest men dan handelen over eene reformatie op het terrein der Theologie! Er wordt daaraan behoefte gevoeld, want meer dan één predikant, die pas van de studie kwam, haast zich om op nieuw te gaan studeren, volgens een ander plan, met een ander doel en volgens andere beginselen, dan die welke men hem aan de Universiteit aangeduid had.”

Dat deze woorden van het hoofdorgaan der